

Luceafărul

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Săptăminal editat de Uniunea Scriitorilor
din Republica Socialistă România

Cinstirea Eroului României contemporane — o sărbătoare a demnității și libertății patriei

„CA SI IN TRECUT, SI IN VIITOR NU VOI PRECUPEȚI NICI UN EFORT PENTRU A SERVI CAUZA SOCIALISMULUI, A SERVI PARTIDUL ȘI, MAI PRESUS DE TOATE, A SERVI POPORUL, INTERESELE SALE SUPREME DE BUNĂSTARE, DE FERICIRE, DE INDEPENDENȚĂ, DE PACE.”

NICOLAE CEAUȘESCU

PROFUND OMAGIU

În filiația de idei și sentimente pe care sărbătoarea unirii le-a consacrat și le consacra în fiecare lună de început de an, omagiem — cu prilejul zilei sale de naștere — pe cititorul unității și demnității noastre contemporane, făuritorul noii istorii a României, secretarul general al partidului, președintele Republicii, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Omagiem un nume, un om și o operă, o biografie eroică, de excepție, care l-a așezat și îl așează printre cei mai luminați luptători ai neamului, strălucit exemplu de patriotism și spirit revoluționar înaintat care s-a identificat în totul cu cele mai cuceritoare idealuri ale poporului, cu interesele supreme ale patriei. Pentru că, indiscutabil, imaginea de azi a României îi datorează enorm. Îi datorează inclusiv sentimentul istoric al prezentului și viitorului, faptul că atunci când vorbim despre independență, libertate și suveranitate simțim pulsul și dimensiunea imediată ale realității și ne simțim, evident, acasă, pe temelii economice și sociale sigure, în spațiul culturii și artei, al științei și învățămîntului, pe un traiect care unește aproape două decenii și ne conferă o vastă perspectivă, o nouă calitate asupra muncii și creației în tot ceea ce înfăptuim.

Și tot indiscutabil este faptul că, într-un răstimp care adună aproape două decenii, se pot distinge și liniile clare ale unei epoci și ale unei doctrine în substanța și demersul căreia a ființat și ființează însuși destinul nostru național. O țară întreagă a simțit acea sforțare din adânc ridicându-se la cote noi de relief economic și social, înaintând sigur spre acele zone de progres și civilizație spre care avea dreptul și spre care gîndirea și acțiunea mereu inspirată clarvăzătoare și îndrăzneală ale conducătorului său ne-au îndreptat în perioade în care n-au lipsit nici gradul de dificultate și nici efortul, nici puterea dinlăuntru, vie, organizată, pentru a le depăși. Președintele însuși a spus-o, socialismul nu este un marș triumfal. Și am înțeles de aici că odată cu investirea sa la cîrmă supremă în partid și în stat societatea românească se așează într-un nou spațiu de efort și pe noi coordonate de progres. O nouă doctrină, doctrina Ceaușescu avea să ne identifice la nivelul unor reale și pînă atunci neabătute posibilități. Judecarea din oricare unghi de referință, cu aplicabilitate la oricare domeniu al gândirii și practicii sociale, această doctrină este o adevărată sursă de energie care a învirot forțele unei întregi națiuni și le călăuzește către înfăpturii care marchează însăși evoluția noastră ca popor și civilizație. Cit impuls, ce criterii și norme conține această mișcare și mai ales care-i gradul de personalitate pe care îl consacra această, cit sau mai ales ce îi datorează ea unui anume om ca exponent al epocii sale și al poporului său, iată, toate acestea constituie, credem, și argumentele de fond pe care le putem invoca atunci când vorbim de doctrina Ceaușescu.

În România de fapt este o formulă pe care istoria a consacrat-o într-unul dintre cele mai glorioase capitole ale ei, este vorba de actual-unirii de acum 125 de ani: la treburi noi oamenii noi, așa cum s-a spus și-a rămas să se spună așa ori de cite ori țara și-a pus cu hotărâre probleme noi și s-a dedicat unui nou destin. Așa a fost și acum în urmă cu aproape două decenii cînd la cîrmăle supreme ale des-

Lucafeărul

Continuare în pag. a 7-a

Destinul marilor generații

abia configurată, pe la 1960, prin citeva producții pe care mai înainte le anunțaseră Nicolae Labiș („Primele iubiri”), Eugen Barbu („Groapa”) și Marin Preda („Morometii”) și îl generația pe atunci cea mai tinăra nu avea să ajungă la deplina expresie estetică prin capodopere decît după 1965. Acest extraordinar ansamblu de valori nu putea însă să apară din nimic și realitatea lite-

raturii demonstrează uimitor că faptele nici nu s-au prezentat în alt fel. O strînsă înlănțuire a destinului istoric face ca ultimul secol de literatură românească să aparțină patru generații aparent distincte însă a căror întrepătrundere e organică și tulburătoare. Acei care, la 1948, făcuseră revoluția pașoptistă nu avuseseră decît zece ani spre a înfăptui. La 1859, Unirea Principatelor. Nici nu trecuseră de atunci douăzeci de ani și la 1878, în plină epocă

Artur Silvestri

Continuare în pag. a 4-a

Primatul valorii

Ne apropiem întotdeauna de un anumit fenomen circumscris existenței spirituale-creatoare dintr-o anumită epocă fiind preocupati, înainte de orice, de identificarea criteriilor reale, intrinsec proprii fenomenului în cauză, adică izvoarele din structurile lui uman-existențiale, implicit, estetice, în virtutea cărora acesta se cere a fi evaluat. Este adevărat că o asemenea procedură revindică în chip fățiș efortul menit a conduce la ceea ce se numește judecată de situație, caracterizată prin istoricismul ei contextual; ceea ce raportîndu-ne la criteriul actualității propriu, este încă departe de a se putea confunda cu însăși criteriul de valoare sieși suficient. Întrebarea este însă alta: dacă acesta din urmă, criteriul de valoare sieși suficient, poate fi statuat și enunțat ca atare de fiecare dată doar prin raportarea la circumstanțele vizînd gustul și moralitatea estetică a prezentului din momentul cărora creația spirituală a unei anumite epoci se confruntă cu infailibilul judecător care este timpul istoric. Or, ni se pare neîndoielnic faptul că înainte-amintitul criteriu al valorii per-

Nicolae Ciobanu

Continuare în pag. a 2-a

Sentimentul istoriei

În instituția în care lucrez, trec zilnic prin dreptul unui panou pe care se află chipul frumos al președintelui Nicolae Ceaușescu, iar sub el e curățat a acestui mare bărbat, pe care eu l-am auzit-o și-am aplaudat-o cu emoție la 12 iunie 1966, la împlinirea cu activul de partid din fosta regiune Argeș: „Oare cum s-ar simți un popor care nu și-ar cunoaște istoria, nu ar pretui și nu ar cinsti această istorie? Nu ar fi ca un copil care nu și-ar cunoaște părinții și se simte străin în lume? Fără nici o îndoială că așa ar fi!”

Da, așa a și fost! Pînă la venirea tovarășului Nicolae Ceaușescu în fruntea partidului nostru, istoria care se învăța în școli era trasă pe roată, domnitorii, marile și sfîntele figuri ale naștrilor erau prezentați ca niște indivizi ce mai adesea limitați, vîrsările de singe pentru libertate, neatințare și unitate națională — mișcări anarhice, dacă nu chiar comploturi puse la cale de elemente retrograde, doritoare să-și întindă puterea de stăpînire, să acapareze, să subjuge. Cît despre origini — ce să mai vorbim? Ce Burebista, ce Decebal, ce Traian I! De parcă noi am fi venit de prin alte părți! De parcă ne-ar fi învățat alții să ne vorbim limba și să ne purtăm portul, să ne cîntăm doina și să ne plîngem morții! Și cite, cite altele! Spun acestea, astăzi, în paginile acestei reviste, de ziua președintelui țării, pentru că am convingerea că spiritul autentic românesc ce animă viața și truda gînditorului și revoluționarului neobosit Nicolae Ceaușescu este unul dintre marile daruri pe care poporul nostru și l-a făcut sie însuși. Prin el, cu el în fruntea partidului și a țării, ne-am recistigat dreptul la istorie. Dreptul de a vorbi cu toată gura, cu mîndrie, cu dragoste, cu recunoștință despre civilizația noastră multimilenară, despre cei ce au dat identitate acestui popor, despre operele lor spirituale și materiale. Pentru că atunci, în iunie 1966, la Pitești, tovarășul Nicolae Ceaușescu

Alexandru Brad

Continuare în pag. a 3-a

Înaltul patriotism

avut mulți conducători această țară a noastră, dar în istorie n-au rămas decît aceia care s-au dovedit a fi mari patrioți. Am consultat nu de mult, o amplă și rîmuroasă frescă a domnitorilor Țării Românești și ai Moldovei, a volozvoilor, principilor, guvernatorilor Transilvaniei, care începe de la anul 1247 și se încheie cu Alexandru Ioan Cuza, întîiul șef al statului român modern. Există aici altele zece și zece de nume care nu ne spun absolut nimic, altele numeroase domni efemere, splurberate după citeva luni sau un număr redus de ani, datînd pustietăți umane incit îți dai seama, o dată mai mult, de desertațiunile vieții și de relativitatea istoriei. Ce mai însemnă astăzi, pentru cititorul modern, numele domnitorilor Moise, Mihnea Turcitul, Ștefan Surdul, Antonie Vodă din Popești, Marole Giari Ruset (în Muntenia), Ioan Joldea, Aron Tiranul, Petru Cazacu, Antonie Ruset (în Moldova), Legforus, Iza, Ladislau Kan, Emerik Bebek I și II (în Transilvania)? Lista este mult mai lungă, firește. Unii dintre aceștia poate că erau miniați de intențiile cele mai bune, dar vitregia vremurilor i-a împiedicat să le pună în aplicare. Alții erau aventurieri dornici de putere și război. Toți au venit și au trecut, poporul însă a rămas, răbdător și eroic, așteptînd vremuri mai bune și exponenți ai idealurilor cu adevărat românești. Iar aceste vremuri au intrat în istorie sub numele de legendă ale unor mari iubitori și ctitori de mîndrie românească. Nu este deci de mirare că epocile în cauză s-au numit, după împrejurări, a lui Mircea cel Bătrîn, a lui Iancu de Hunedoara, a lui Mihai Vodă al Viteazului. În cazul unui popor care își judecă vechimea cu mile-

Corneliu Vadim Tudor

Continuare în pag. a 2-a

TELEGRAMĂ

Tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU,
secretar general al Partidului Comunist Român,
președintele Republicii Socialiste România

MULT STIMATE ȘI IUBITE TOVARĂȘE NICOLAE CEAUȘESCU,

Cu prilejul zilei Dumneavoastră de naștere și al celor peste cincizeci de ani de activitate revoluționară, scriitorii României Socialiste, al cărei strălucit ctitor sunteți, vin, alături de întregul nostru popor, și vă aduc fierbințele lor omagii și mărturisirea neajmurtitei dragoste pe care cu permanență v-o păstrează.

Ne exprimăm și de data aceasta, mult stimat tovarășe secretar general, întregul nostru atașament și prețuirea sinceră față de politica științifică și profund umanistă, pe ale cărei generoase principii dirijate edificarea vieții noi în țara noastră. Pentru nemiintitul avînt al dezvoltării economice, pentru conștința și curajul cu care vegeheați la creșterea condițiilor de viață a tuturor celor ce muncesc, pentru anii de mîreție pe care i-ați dat națiunii române, ne exprimăm aici întreaga grațitudine, convingerea că numai avîndu-vă pe Dumneavoastră în fruntea noastră, cîrmaci iscusit și iubitor de patrie, destulul României de azi se împlinește cu strălucire. De asemenea, la această zi înaltă și luminoasă, glasul poporului român se aude, alături de glasul multor tovarășe, lăudîndu-vă faptele de pace, conștința fiind că lupta Dumneavoastră pentru salvarea umanității de la abisul pericol al războiului nuclear, poate și trebuie să izbîndească. Ne mindrim că vocația pentru coexistență, colaborare și prietenie a poporului nostru are în persoana Dumneavoastră una din figurile cele mai proeminente ale istoriei, ne mindrim că prin cuvîntul plin de grijă față de viitorul lumii contemporane, România este mereu mai cunoscută și mai în demnitate în fața celorlalte națiuni.

Mult stimat tovarășe secretar general, la această minunată sărbătoare a zilei Dumneavoastră de naștere, și scumpă tuturor cetățenilor patriei, scriitorimea română vă aduce — în semn de adevărată cinstire — toate împlinirile din creația literară, împliniri în care se reflectă, ca într-o oglindă de suflet, marile transformări și mutații de conștiință petrecute în societatea noastră socialistă, cu urmarea a permanentei deveniri românești. Epoca Ceaușescu este și epoca unor mari izbînzii în creația literară, creație care a beneficiat și beneficiază din plin de generoasa și strălucita Dumneavoastră îndrumare. Pentru toate acestea, scriitorii din patria noastră — români, maghiari, germani, sîrbi și de alte naționalități — vă mulțumesc din adîncul inimii, asigurîndu-vă și pentru viitor de întreaga și sincera lor grațitudine. Ne vom strădui, mult iubite și stimat tovarășe Nicolae Ceaușescu, să dăm culturii românești și de acum înainte, opere tinute, inspirate din lupta eroică a poporului nostru, opere care, reflectînd timpul de față, să reziste prin valoarea lor timpului care vine. Vom răspunde în felul acesta îndemnurilor fierbinți pe care, la Consfățuirea de la Mangalia cit și cu alte prilejuri, le-ați adresat cu încredere și dragoste tuturor creatorilor de valori spirituale.

În acest lanț de luminoasă unire a tuturor conștiințelor într-una singură, aceea a iubirii de țară, vă rugăm, mult stimat tovarășe Nicolae Ceaușescu, să primiți respectuosul nostru omagiu, urecea fierbîntă de viață lungă și plină de mîreție înfăptuită, mereu în fruntea partidului și statului nostru, spre fericirea nației române.

BIROUL UNIUNII SCRITORILOR
DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMANIA

EPOCA NICOLAE CEAUȘESCU

Apărător al istoriei, critic de istorie

activitatea teoretică și practică pe care a desfășurat președintele țării noastre, tovarășul Nicolae Ceaușescu, în vastul program al prezentului și viitorului patriei noastre, încorporează în mod organic și magistral contribuțiile aduse la dezvoltarea științei istorice românești. Cător de istorie națională, președintele țării noastre s-a impus și se impune și ca interpret magistral al valorilor ei fundamentale. Nu există moment definitoriu al istoriei noastre naționale asupra căruia secretarul general al partidului să nu-și fi spus cuvântul, realist și autorizat. Cu celeritatea gândirii sale științifice, profund revoluționare, asupra evoluției societății omenești, cu spiritul său novator și creator în pătrunderea celor mai complexe probleme ale evoluției noastre istorice, cu viziunea sa asupra cursului legităților istorice fundamentale pe cunoașterea materiei istorice dialectice și istorice, tovarășul Nicolae Ceaușescu s-a aplecat asupra filierelor istoriei noastre naționale, i-a delusit permanențele, i-a studiat drepturile, i-a detașat și i-a valorificat marile valori, atribuind noi dimensiuni relației dialectice de nedespărțit: trecut-prezent-viitor. „Cunoștințele istorice glorioase a poporului nostru și sacrificiile înaintașilor noștri, strădaniile lor în perfecționarea creației materiale și spirituale — sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu — învățăm să prețuim și să iubim mai mult, mai profund cuocirile prezentului, să facem totul pentru a-l dezvoltă, pentru a fiuri istoria nouă a patriei noastre, istoria socialismului”.

Întreaga operă teoretică și practică a tovarășului Nicolae Ceaușescu dă expresie imperativului de a situa cercetarea și promovarea istoriei la nivelul măreției faptelor și adevărurilor trecutului nostru de glorie, și totodată al prezentului edificării celei mai drepte și umane societăți pe meleagurile străbune, de a milita cu toată energia împotriva curentelor reacționare, a tendințelor de falsificare și denaturare a adevărului obiectiv, de a nu tolera stagnarea, rutina, dogmatismul, de a renunța la ceea ce se dovedește perimat, pentru a face loc nouului autentic, izvoit din cercetări aprofundate și din interpretări științifice. Spiritul creator revoluționar propriu secretarului general al partidului a impulsat și impulsionează permanent noi căutări, abordarea și rezolvarea unor probleme noi, imbogățirea teoriei revoluționare în toate domeniile, inclusiv al istoriei. Mai ales în zilele noastre, când practica socială revine la devenit deosebit de dinamic și greu de cuprins în expresii teoretice imediate, necesitatea unor cercetări consistente în domeniul istoriei este cu atât mai mare.

Indemnul de a scrie istoria așa cum a fost ea, nu după doctrinele subiective, ale oamenilor, nu după nevoi politice de moment, constituie o călăuză care a făcut din știința istorică fundamentul oricărei activități ideologice, teoretice și politico-educative. În opera tovarășului Nicolae Ceaușescu n-au fost omise umbrele, esecurile, limitele privind unele evenimente sau personalități istorice, dar, în același timp, au fost înălțate la cotele lor reale trăsăturile esențiale, momentele fundamentale care au durat temelii trănicioare istoriei naționale, începând cu originile și vechimea poporului român, cu autohtonii sa în vatra străbună a Daciei, cu tradiția stătală de peste două mii de ani, continuând cu luptele înaintașilor pentru păstrarea ființei naționale, a independenței și unității de stat, cu bătăliile sociale și de clasă conduse de partidul comunistilor pentru înfăptuirea revoluției și construcției socialiste, pentru făurirea societății socialiste multilaterale dezvoltate.

Interesul unui popor pentru cunoașterea istoriei sale dă dimensiunea gradului său de cultură și civilizație, îl identifică în rindul națiunilor lumii. În același timp, cunoașterea istoriei dezvăluie virtuțile patriotismului, exprimă dragostea și devotamentul pe care îl au față de patria străbună, față de propriul popor, respectul și aprecierea față de tot ce au durat, cu atâtă trudă și jertfe, înaintașii noștri. Pentru oricare dintre noi, trecutul încărcat de gloriile al românilor este o oglindă mereu vie de fapte eroice, care fac dovada unor înălțătoare simțiri patriotice, a unor atitudini morale de mare înălțare, toate împreună, au stat și stau la temelia mărețelor înfăptuiri istorice de azi.

Vicisitudinile, suferințele nu au îngenuciat poporul român — aprecia tovarășul Nicolae Ceaușescu —, dimpotrivă, l-au oțelit, l-au sporit dragostea de țară, l-au întărit hotărârea de a nu ceda în fața nici unei greutăți, de a nu pregeta în fața nici unei jertfe pentru apărarea gliei strămoșești. Este în această apreciere una din trăsăturile fundamentale ale istoriei poporului nostru, trăsătura care l-a identificat în rindul popoarelor și națiunilor lumii. Pund în evidență originea continuității și unității poporului român în vatra strămoșească, secretarul general al partidului nostru aprecia: „Putem afirma, pe baza faptelor istorice, că poporul nostru s-a plămădit de-a lungul milenilor în spațiul carpato-dunărean, ca fiecare metru de pământ și fiecare piatră sînt stropite cu sudoarea și sângele moșilor și strămoșilor noștri. În cele mai grele timpuri, înaintașii nu și-au părăsit pământul unde s-au născut, ci, înfrățindu-se cu ei, cu munții și cîmpiile, cu riurile și codrii falnici, au rămas neclintii pe aceste meleaguri, apărându-și filiația dreptul la existență liberă”.

Este un omagiu al trecutului istoric al poporului român, unul dintre cele mai vechi popoare din Europa și printre puținele care și-au avut dintotdeauna una și aceeași vatră de locuire. una și aceeași patrie, chiar dacă datorită așezării sale geografice, „în calea tuturor răutăților timpului” — cum scria cronică — a trebuit încă din faza etnogenezei sale, să supraviețuiască stînd de străji cu o mină pe plug și cu alta pe sabie, apărându-și vatra străbună, ființa etnică și de stat, limba și cultura, materială și spirituală. Aceste realități îl determinaseră și pe marele savant Bartolomeu Bogdan să afirme: „Oricare altă țară ar fi riscipit în lume. Pentru noi puțin să părăsesc și cele mai dulci patrii. Noi am rămas, cu saba în mină și de străji la toate zările, iar cînd s-a frînt o clipă, ca să se lege din nou tainic otelul, am întins brutalității arma subită a inteligenței noastre și lăta sîntem tot așași la noi”.

Prin gândirea tovarășului Nicolae Ceaușescu, intruchipată în vasta sa operă, istoria și-a redescoperit valențele de știință, de studiere a societății, a pus în lumină gloria și demnitatea trecutului, a deschis, intr-o viziune largă, orizontul cercetării științifice spre contemporaneitate și viitor. „De milenii — sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu — aici s-a născut poporul nostru și aici a trăit, a înfruntat multe greutăți dar și-a păstrat ființa, și-a dezvoltat-o pînă la nivelul de astăzi al națiunii noastre socialiste”.

Subliniind importanța și sarcinile istoriei ca știință de studiere a devenirii noastre istorice, tovarășul Nicolae Ceaușescu afirma: „Prin esență sa, istoria este o știință revoluționară. De aceea și istoricii trebuie să militeze de pe poziții revoluționare și să dea o ripostă fermă, științifică, materialist-dialectică acelor încercări ale unor istorici de peste hotare care se străduiesc — în neputință, și nu vreau să-i

jignesc, dar poate unii în neștiință lor — dă a demonstra că pe aceste meleaguri a fost, ci poate, în conștiința acestor istorici, care, servind interese străine de națiunile și popoarele lor, lucrînd în interesul politicii imperialiste de dominație, încearcă, în continuare, ca și în trecut, să invenieze și să dezbină oamenii muncii de diferite naționalități”.

Restituind trecutului nostru substanța lui reală, repunînd istoria în drepturile sale legitime, prin opera tovarășului Nicolae Ceaușescu s-a pus în lumină rolul și contribuția forțelor sociale care au stat la baza înaintării țării pe calea progresului și civilizației. Astfel, avem imaginea reală a rolului pe care l-a jucat în istoria poporului nostru jărănimea, faptul că ea a reprezentat, timp de secole, seva istoriei românești, istorie care s-a identificat cu însăși viața și existența poporului român. În același timp, s-a pus în evidență faptul că, odată cu apariția pe arena istoriei a clasei muncitoare, luptele revoluționare, inclusiv ale jărănimii au luat forme mai puternice, mai organizate, ceea ce a făcut să crească rolul și forța acestor două clase în întreaga viață politică și socială a țării, în dezvoltarea și transformarea României.

O mare rezonanță au în conștiința poporului român luptele revoluționare desfășurate de către clasa muncitoare și celelalte forțe democratice și progresiste, activitatea partidului clasei muncitoare pentru apărarea intereselor vitale ale oamenilor muncii, ale întregului popor român, pentru dezvoltarea țării pe coordonatele programului economic-social. Indiferent de formă organizatorică și denumirea adoptată într-un moment sau altul, partidul politic al clasei muncitoare din România s-a înscris sub semnul continuității, unității și ascendenței fiind expresia politică revoluționară a clasei muncitoare, port-drapelul mișcării muncitorești unite și centralizate din țara noastră, organizator și conducător al tuturor forțelor democratice și patriotice ale României, continuatorul tradițiilor istorice ale poporului nostru.

Istoria mișcării muncitorești, a Partidului Comunist Român nu poate fi ruptă de istoria generală a țării, ea fiind o parte integrantă a acesteia. Ideea de continuitate istorică, de ancorare a contemporaneității românești într-o întreagă evoluție anterioară a acestei țări, de abordare a viitorului pe temelii și în lumina datelor și cerințelor proprii solului național, idealurilor poporului nostru își capătă multiplele ei valori, dimensiunînd istoria de adevăratele ei izvoare. În acest fel, ne apăsăm în înțelegerea sa dimensiunea ideea că anii biruințelor noastre socialiste sînt istorie pe culmile ei cele mai ridicate, anii celui mai înalt dinamism al dezvoltării istorice, pe care i-am statornicit valoarea de cunună a întregii existențe românești.

Așa cum se arată în expunerea tovarășului Nicolae Ceaușescu la plenara largită a C.C. al P.C.R. din iunie 1982, nu se poate vorbi de educație patriotică, socialistă, fără cunoașterea și cinstita trecutul, a muncii și luptei înaintașilor noștri. Va trebui să facem din cunoașterea originii și continuității poporului român, din lupta maselor populare pentru eliberare socială și națională, din trecutul eroic al clasei muncitoare și al partidului său comunist, din întreaga istorie națională, fundamentul tuturor activităților politico-educative. Pe această bază este necesar să cultivăm sentimentul demnității naționale al tuturor cetățenilor, să întărim unitatea întregului popor în jurul partidului, al secretarului său general, tovarășului Nicolae Ceaușescu, să dezvoltăm spiritul de solidaritate și frăție între toți oamenii muncii, fără deosebire de naționalitate, să stimulăm hotărârea tuturor fiilor patriei de a face totul pentru înflorirea multilaterală a României socialiste. Dezvoltînd sentimentele răspunderii patriotice, va trebui să asigurăm în cadrul activității politice de masă o poziție clară, fermă de respingere a oricăror încercări ale unor pseudoistorici de peste hotare de denaturare a adevărului istoric obiectiv, a trecutului glorios de luptă și jertfă al poporului român, a dreptului său sacru de a trăi în vatra strămoșească.

Avem obligația — a arătat președintele Nicolae Ceaușescu — să duem o asemenea politică, inclusiv în domeniul istoriei, incit să contribuim la crearea unui viitor al prieteniei și frăției tuturor popoarelor. În judecarea faptelor și evenimentelor istorice să ținem seama de ceea ce trebuie să realizăm, de opțiunea noastră spre o politică generală de prietenie, de colaborare între popoare. Trebuie să fim fermi împotriva politicii imperialiste, de forță, de dictat, pentru o politică de largă concurență economică, cultural-științifică, de egalitate și respect între toate popoarele. Numai așa istoria va servi adevăratele scopuri ale științei și, totodată, națiunilor noastre socialiste, politici de dezvoltare a României, a poporului nostru, asigurîndu-i un loc demn, egal, în cadrul națiunilor socialiste, al tuturor națiunilor lumii.

În opera tovarășului Nicolae Ceaușescu se proiectează valorile multumoasei istorii mult milenare a poporului român. De gîndirea sa izbucnind și de activitatea sa ciocotitoare se leagă marile realizări, imortalele fundamentale ce au făcut din ultimele două decenii perioada cea mai fructuoasă din întreaga istorie a țării, ridicînd pe culmi nemăintîlnite prestigiuul României pe toate meridianele planetei noastre.

Conf. univ. dr. Mircea Mușat

Starea de demnitate

greu, dacă nu imposibil, să definești o țară printr-un singur cuvînt. Prefăcările care ne înconjoară seamănă cu imaginile din ochenele magice pe care nu izbutesc să le fixezi pe retină înainte ca alte forme să îți atragă atenția. Cine străbate, azi, România socialistă, va fi martorul unor transformări atât de spectaculoase incit înaintea ca rostul lor omenești să i se releve, ceea ce va observa vor fi chiar mișcarea, privilegiata, ca într-o uriașă oglindă, a țării transformată în șantier.

Nu cred să existe cineva care să conteste că realitatea de azi a României se poate defini, astfel, decit prin realitatea muncii. Nu cred să existe un sens al vieții ei mai limpede conturat decit realitatea construcției, a edificării, a șantierului. Tota toată e un șantier: nu există localitate cit de mărunță în care să nu se înalțe ceva, nu există loc cit de îndepărtat în care să nu se petreacă transformări. Astăzi, în această țară, se construiește mai mult și mai îndrăznet decit s-a construit în toată istoria ei, se construiește la dimensiuni uriașe și într-un ritm care mobilizează energiile tuturor, se construiește cu atâtă elan și participare și vizibilitate bucurie incit nu e greu să înțelegi că există un principiu, o idee mare, generoasă a înnoirii, un program de ridicare a țării la un alt nivel de trai, de plasare a ei pe orbita unui alt destin, o idee născută din dorința fierbinție de a da acestei țări și poporului ei dreptul la demnitate, la bunăstare și fericire, este ideea propășirii naționale, căreia își dedică întreaga sa putere de muncă, întreaga sa iubire

și viață, secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Din această idee s-a născut nu numai o nouă realitate a țării, ci și o nouă generație a acestei realități, generația tinerilor constructori ai socialismului, generația tinerilor constructori ai șantierelor socialismului.

Ca tînr scriitor, am avut prilejul să ajung adeseori pe marile stații naționale ale tineretului, am avut ocazia să verific ce nou cîmp de investigație morală a deschis această nouă realitate a șantierelor țării. Nu e vorba doar de ritmul foarte înalt al muncii pe aceste terenuri, nu este vorba numai de entuziasmul tinerilor, de numeroasele lor acte de eroism, devenite fapt cotidian; nu este vorba numai de înalta calificare profesională a acestor tineri care formează o veritabilă elită a muncii, aptă a figura în orice clăsiment al tehnicilor mondiale, nu este vorba numai de măiestria lor, de inteligența lor, de cultura lor, ci este vorba de faptul că toți acești tineri au înțeles că ceea ce fac ei nu este doar muncă ci și creație, că zidurile pe care le înalță vor deveni zidire, în cel mai sublim înțeles al cuvîntului — zidirea muncii și abnegației lor în marea zidire a patriei, este vorba de faptul că ei, acești tineri constructori ai socialismului, există astfel, la această cotă înaltă a vieții și demnității, datorită acelei nobile idei a secretarului general al partidului nostru, tovarășului Nicolae Ceaușescu.

Dorin Măran

Continuare în pag. a 4-a

Tovarășul Nicolae Ceaușescu — tablou de Zamfir Dumitrescu

Omagiu

li făcărăți țării inimă de aur,
Gînd la gînd cu-aceia care v-au născut —
I-ați fost și părinți și otaș de seamă,
Dar și totdeauna dragoste și scut.

I-ați fost numai veghe, străjă la hotare,
Dindu-i cu lumina pentru nou drum
Și tăria dreaptă, dragostea fierbinte
Și-aceea demnitate care-o are-acum.

Cunoscut în lume, doritor de Pace,
Ați crescut urmașii ne-nfricați eroi,
Ați gonit durerea pentru totdeauna
Apeșind lumina vieții peste noi.

Pentru-această mare dragoste de bine,
Pentru Omenia față de popor,
Țara vă urează să rămîneți vesnic
Tîndr totdeauna și nemuritor!

Virgil Carianopol

Imn pentru președintele țării

Superba scînteiere a singului în steag
Cărgul pur al griului solar
Blazon al românescului meleag
Iluminează frumusea mea de var

Făpturile ce nu pot arderea-nșelege
Sînt pentru ochiul meu doar niște nori
Din lavă diamantul se a'lege
Macii-nfloresc din ai jărării porii

Mă zguduie seismul veacului cuprîns
Între aliteș guri a'omice de foc
Bărbatul țării pe la temple nîns
Veghăază vulturește românescul loc

Gîndirea sa politică-i profundă
Și își arată raza printre alții nori
Seninul omeni ce incă îl inundă
Acestui om i se cuvin nenumărate cîntece și flori

Vasile Andronache

Odă

Cauze nepieritoare se succed în armonie
Născodată în istorii nu există loc vacant
Pentru ceea ce există pentru ce știe să fie
noi lucrăm la epitele noi lucrăm cu diamant

În esență urcă firea președintelui român
aureolat de fapte și de grija celor mulți
împroprietății cu viața și cu propriul lor destin
lacrima de bucurie să le-o vezi să le-o ascuți

Împecabil om de geniu într-un veac de
chiparoi
toată roua zilei tale străluceste militan
cit să fulgere-n urmași fulgerarea din strămoși
cu aceleași epitele din același diamant.

Ion Nicolescu

Urare tinerească

Cit arde-n noi făcîia comunistă
Aprîns-n facul sacru de Partid
Nici o urgie nu ne poate-abate
Din drumul nostru de-a-nălțîmii avid

Cit arde-n noi făcîia comunistă
Va fremăta de roalul plin cîmpia,
Vor crește trandafiri din palma noastră
Și-n românească vază cînta-va ciocirlia

Cit arde-n noi făcîia comunistă
Columnele vor tînde mereu spre nesfirșire;
Iubi! conducător! să ne trăiești cit țara
în libertate, pace și iubire!

Viorel Varga

Sărbătoare

Cad stele
Peste umerii pa'riei
Și rotundul se-ncinge
Cu brie de lumină,
Cînd fulgii de iubire
Păsoșesc la marginea zilei,
Iar poporul întreg
Sărbătorește țara
Și pe alesul ei.

Dumitru Udrea

Sentimentul istoriei

Urmare din pag. 1

resădea în conștiința națiunii române puternic sentiment al istoriei, nicodată ofilit în sufletul celor mulți: „Iată de ce noi avem datorită să cunoaștem, să studiem trecutul de luptă al poporului nostru. Avem un trecut cu care să trăim mîndri. În condiții grele, poporul nostru și-a păstrat ființa națională. În această parte a lumii el a fost un factor de progres și civilizație, și-a adus contribuția la mersul înainte, pe calea unei vieți mai bune. Iată de ce noi, comunistii, cîștînd pe cei care în trecut și-au dat viața pentru fericirea poporului, tragem din lupta lor învățăminte pentru prezentul pe care-l făurim și, totodată, pentru a pune bazele viitorului, educăm tîneretul în spiritul dragostei și respectului față de lupta și munca înaintașilor. Numai așa tîneretul nostru va învăța să ducă mai departe ceea ce au făcut înaintașii, ceea ce făurire generația de astăzi, să păstreze ca lumina ochilor și să întărească independența și suveranitatea patriei noastre”.

Cite exemple extraordinare ne stau la îndemînă pentru a dovedi că în cel aproape 20 de ani din „Epoca Ceaușescu” istoria României este scrisă în România! Că anii aceștia — tumultuoși au împlinit, prin frumusețe și eroism, prin lucrarea întregului popor, liber și independent, o mare istorie.

Conducător de țară

De cînd îl știm provoacă întreaga omenirea
la pace
jărării noștri pun la cale o tulburătoare cîmpie
sînt: păsări în care cîntecul nu mai încapă
și riurile patriei se varsă-n vesnicie

visurile de la el vin să imprumute putere
în ochii săi se zvonește mereu o vreme bună
în ierburile somnului se zbate ca o drogie tăiată
ca o sapa
noaptea își stîșie cămașa în razele de lună

se știe bine că aici nici un drum nu e singur
cărțile învelesc pămîntul ca niște ceruri
albastre
adevărul numai prin noi poate să respire
viitorul merge umăr lingă umăr
cu ideile noastre

mereu poartă adevărul ca pe o stea de veghe
capacii-ncep să nască mai fragede viori
se-aude clar cum miera aleargă prin albine
în fiecare casă se intră doar prin privighetori

pentru țara de azi pentru țara de mine
trudește
pentru visul de aur al neamului său
dragostea toată o adună din tinere izvoare
pe templele țării s-o pună curcubeu

despre cuvintele sale în care mereu ard camoși
despre sufletul său în care poartă fîntini
visătoare
despre bucuria sa de a munci fără preget
căci știe
că nimic nu se poate construi fără cărămizi
de sudoare

despre marea sa iubire de oameni
despre fiecare gînd al său drept și ascuțit
ca o sabie
și despre patria ce-i curge prin artere
visează să scrie o carte cit o corabie

Rodian Drăgoi

Lumină din popor

A răsărit din anul de-ntrupare
Al unui neom și-al unui singur vis
Să poarte România viitoare
Destin de aur spre-nălțîmii deschis.

Prin timp este a noastră biruință
Prezentul însemnat în moșteniri,
Cu țara e o singură ființă;
Ardentă stea a marilor iubiri.

La timpla sa de-atîta grijă nînsă
Stau ani de soare și în zăvoi
Și-n dreptul său istoria-i cuprînsă
În adevărul țării de eroi.

Că de se-adună azi un spor în toate
Și viața este mai încăpătoare
Prin vîrsta lui ne știm în libertate
Și gîndul său scîlpește-n fiecare.

O lume-nțreagă îi cunoaște mersul
Spre pacea umană năzduită
Aceștii țări purtînd suverm demersul
Și comuniste rosturi cîtorînd.

Ei devenirea noastră-i fără pădă
Și verbul său comori dă tuturor
Exemplu-i este față intruotat
Bărbatul contopit în triclor.

Sărbătorim eroul și anii săi de lăudă
Spre slava României mereu cutezător,
De-a pururi să ne fie legendă ne-ntreruptă
Eroul care este lumină din popor.

Pavel Peșe

Un Ianuarie eric și tandru

În Patrie e sărbătoare și cîmpiile visează sub
stele strămoșești
La fruntarii zvon de subțire nea și clinchet
de brazi
dintotdeauna

În vale riurile scot sulții frave de argint
și vidra scărbătoare emoționate printre ele

În Patrie e sărbătoare iarăși, sfîntul meleag
al inimilor noastre —
Sfînte culori de triclor pulsează de la
„munte pin' la mare

Și-n toate acestea grija celui care nu-i
obosit nicicînd;
E lingă noi și pretutindeni ca un prieten,
ca un frate

Ce vrea să știe cum te simți și dacă pinea
este albă
Dacă ogorul și uzina lucrează la înălțimea
sufletelor noastre

În Patrie e sărbătoare și stelele stau drepte-n
cerul ideal
Nu le cîlîtește nici furtuna și nici
întunecimile îndepărtate

Statronica e meleagul pe care ni l-a
dăruit El însuși
Cu dreptă cumpănire ține zările lumii
și lujerul de floare

Copiii îi sărută părințele și ei îl recunosc
de părințe
al unui viitor în care ei cred cu filială
devoțiune

În Patrie e sărbătoare iarăși, stau ciutele
și cerbii lingă noi
Pe munți molatecă nînsoare și-n văi
argintarioa curge nesfirșită.

Sabin Opreanu

Omul acesta...

Omul acesta,
Înțeles și demn,
A dat cuvîntelor din ochii istoriei
Sensul lor etem.

Omul acesta,
E patrie-mă de cuvînte,
E soarele că nu crede-n apusuri,
E lumina din oameni fierbinte.

Omul acesta,
Acest Răsărit de soare,
Cu partidul formează o singură inimă,
O singură idee nemuritoare...

Nicolae Sinești

„Ceaușescu - tinerii”, tapiserie de Cornelia Ionescu

TINERETEĂ EROULUI

MONTAJ LITERAR ALCĂTUȘIT DE MEMBRII CENACULUI
-VESTITORIILOR- AL CASEI PIONIERILOR ȘI ȘOIMILOR PATRIE! -
BORȘA

I. ISTORIA VĂZUTĂ DE UN COPIL

Clipa istorică

Nașterea sa a trezit istoria
adormită în zori

așteptările s-au acoperit
cu brînduși

Galaxiile și-au uitat visele
copilăriei,
în sufletul tău

(Mihali Maria)

Casa părintească

O pată de singe în aer,
un cer senin în memorie.

Mă opresc și eu în fața casei de lemn
presată de ceruri deasupra
și dedesubt de izvoare.

Iată pridvorul că marginea unei lumi
ce continuă în istorie,
treptele pe care a urcat un copil
în nemărginire.

Da, casa aceasta de lemn
părintească
mereu va chema amintirea și oamenii
în lumina fără bătrînețe
a timpului.

(Buzură Livia)

Lumina

Vorbea cu lumina și cerul.
Sufletul unui cuvînt
ii poleniza sufletul.

Lumini adormite în ierburile
și se strecurau în privire.

Ce frumos e atunci
cînd roua fericită a dimineții
adună patria în mintea unui copil!

(Rus Garofița)

II. PRIVIND VIAȚA ÎN OCHI

În focul luptelor

Mergea pe drum cu sufletul la îndemînă
ca un îndepărtat erou. Riul curgea pe lângă el
supărat că pleacă de-acasă. Soarele viselor
il îndemna la București.
Supărarea se tira după el
și nu voia să-l piardă. Dar iată,
eroul ajunge.
Lupta cu curaj și credea
în libertatea aprinsă din ochii
tovarășilor.

(Mihali Maria)

Privind viața în ochi

La cincisprezece ani un copil
privește lumea drept în ochi.

Un copil între membrii
Comitetului Național Antifascist!

E greu să te ridici la înțelegerea
forței uriașe reprezentată de popor
impotriva robiei și dezumanizării.
Numai prin muncă și sacrificiu de sine
poți înțelege cum infloresc o floare!

El a știut totdeauna că e ajutat
de apusul și răsăritul soarelui
deasupra pămîntului românesc.

(Rus Garofița)

Sedință ilegală

Arhivele timpului
au un miros secret.

Adunarea conspirativă
făcea ca pereții și acoperișul casei
să dispară în umbră.

În fiecare zi cobora la izvoare
și s-împlă sufletul cu puterea proaspătă
Sufletul lui tînr și neînfricat
ca un drapel al speranței!

(Buzură Livia)

Așa îndemna

Privea drept în ochii oamenilor
ca într-un vădăvăș în care iarna și verile
nu sînt mai grele
decît mama unicărilor tînr.

Pămîntul de sub ei era plin de eroi
și gîgăia de izvoare
iar cerul îi primea ca pe niște fructe
de august,
ca pe niște drumuri albastre de niște
calduri pe care să se scurteze de niște
idee la care să se alăture mii de oameni
ieșiri din pămîntul plin de eroi
și plin de mîroșăria tînrilor.

Așa îndemna tinerii să muncească
și lupte
imprudent cu mîncii
cu primii eroi ai lumii,
ca soarele.

(Buzură Livia)

Partidul și copilăria

Anul plutește pe o pasăre albă
îspîndită în patria mamă
mîroșăria gloriei.

Cînd mă legăna mama
partidul mi zîmbea la căpătîi
iar eu priveam lacrimi de copil
am jurat
să duc mai departe în viață
fericirea și gloria
patriei mele.

(Mihali Maria)

„Mindre flamuri comuniste” - compoziție de Elena Greculesi

Portret de epocă

Era un tînr cu o privire pătrunzătoare,
fruntea lui lumina ca un astru blind,
ochii prindeau reflexe din viitor
iar părul vălurit de vîntul revoluției
ii acoperea creștetul frumos.

Ținea flacăra vie a timpului
în minile lui puternice
în timp ce inima lui bătea în istorie
ritmul inimitabil al zorilor.

(Mihali Maria)

Drapel al speranței

Citea litere insetate
de puterea pămîntului.
Citeva cuvinte unori
pot cuprinde toată istoria neamului.

În fiecare zi i se lăsa pe umăr
istoria patriei
și îi privea încrezătoare în ochi.

(Mihali Maria)

Sărbătoare

Luminile
steagurilor
revăd încă o dată
patria

Sufletul alb al patriei
mărginește materia
de la un capăt la altul

(Ciceu Angelica)

Prin poarta soarelui

Primăvara a incolțit sub fereastra mea.
Soarele împinge roata sufletului
prin tot universul.
Pasărea cerului colindă lumina
ca o mamă prin singele unui copil.

Am îndreptat ochii spre roata soarelui
și i-am mulțumit Luptătorului.

(Mihali Maria)

Destinul marilor generații

Urmare din pag. 1

tatea culturalului, înerez în absența unității
depline. Inșă generația care apărea în literatură
pe atunci și avea să se exprime artisticeste
fundamental după 1920 va aduce capitale rever-
berații în ceea ce, la 1990, vor fi „generația
tînră”. Contemporani cu tinerii de atunci, care
innodau literatura română pe marile ei perspec-
tive durabile, erau G. Călinescu, Mihail Sado-
veanu, Tudor Arghezi, Blaga, Camil Petrescu,
V. Voiculescu, Adrian Maniu, Bacovia, Tudor
Viannu, Ion Barbu, Goga și Rebreanu redeve-
nau „contemporani” prin redescoperire, opera
lui Vasile Părvan începuse să se citească iarăși.
Prezenta acelei generații „istorice” se simțea
acut; literatura română dezvoltă la 1965 trei
generații precedente care exemplificau o istorie
națională în momentele ei capitale. Inșă și ea
căpătase, ca și acelea care o anuntau, scara
marilor generații, conștină în ultimă analiză în
accelerație și în densitate. A face cit mai mult
posibil în cit mai puțin timp și a recupera, de
la înălțimea contemplației istorice asupra cul-
turii naționale, tot ceea ce rămăsese pînă la acel
moment numai presimțit ori schițat, acesta e,
în fond, destinul concentrărilor providențiale de
creatori. Alții nu făcuseră altfel, generația cro-
nicarilor (a lui Ureche, Costin și Neculea, a lui
Dosoftei, Cantemir și a stolnicului Cantacuzino)
ștuse să consolideze ideea romanității, „Școala
Ardeleană” venea cu ardența culturii de „lu-
minători”, pasoptiștii, cu spiritul lor meșanic,
recuperau folclorul și intruchipau prin aceea
ideea națională. Toți știau că trebuie făcut
mult, repede și bine, în felurite domenii: poli-
grafia era, istoricește, obligatorie. Cu junimiștii
aveau inițial criticism pur, care e o formă a
măsurătorilor interne a durabilității literare;
dar „Junimea” fără predecesori ar fi un non-
sens. Abia la 1920 se putea veni, în literatura
română, cu ideea hotărîită a specificului națio-
nal, cu leza călinesciană a „etismului”, cu ar-
hitectul sadovean și cu miraculosul țărănesc al
lui Blaga. Noocrația lui Camil Petrescu ar fi
fost, în condițiile unei țări dezunite, o absur-
ditate; Arghezi, cu spiritul lui devotatist răsă-
ritean, ar fi părut, dacă istoricește evoluția
ar fi fost alta, superfluu.

Literatura română, reformula, dată cu 1965,
spiritul acestei generații aduce specific, real-
tatea din cafetaria Unirii de la 1918. De altfel, în
ideea specificității au și crescut cele mai în-
semnate direcții literare de azi și cei mai în-
semnati dintre scriitorii literaturii române con-
temporane. Acum assure, pe o linie inițial bi-
gna și apoi analizat bizantin, Ion Alexandru
(cu „Vămile pastiei” și cu ciclul notoriu de
„Imne”); cu folclorul lui supranatural, cu da-
cismul greșit și teluric și cu lirica politică
directă vine Ion Gheorghe (în „Zosofia”).
„Dacia Fenice” și „Elegii politice”. Nichita Stă-
nescu reformulează ceva din folclorul absurd și
din barocul caotermic, Maria Sorescu inven-
tează, jărneste, e epopee ferică a limbajului
valah („La Liliac”). Cezar Ivănescu umple (cu
„La Baad” și „Doina”), lipsa unui ev mediu
trudăduresc, Adrian Pănușescu, în „Istoria unei
secunde” și „Repetabilă povară”, descură su-
norile pasoptiste, în gatul Bolșac, Grigore Ha-
gu barbațază cu perspectivă purificată și apoi
redescoperă un sonet aproape serian („Monada”
și „Alte sonete”); teribile vizium expresioniste,
de folclor dărușean, aduce George Alboiu,
Transilvania dramatică și ritualurie et arbăre
răsună în poezia lui Ion Borea, cu „Tărîniș
pentru Făi-Frumos”. Paul Tănăsescu stilizează
folclorul pînă la formele lui canonice. Al I.
Zăinescu imbrățeșază un aleorism subcarpatic,
cu și N.D. Frunzeletă Neo-clasicisti sînt Nicolae
Drăgăș și Al. Andreișu. Prosa, în ce are ea ma-
jor, și se îndepărtează de această linie adică
națională și istorică. Cu „Principele” și „Săp-
tămina nebunilor” Eugen Barbu recrează, în
Ereșec și zăbulos, e epocă fanatizată de retortă,
e „idee” de fanatizism. Marin Preda rescrie în
„Delirul” o pagină de istorie românească luind-o
înaintea istoricilor propriu-zis. Istorie redi-
mensionată și în admirabilul său „Zăbulos
de-acum un veac” al lui Paul Anghel, în plus
românul care nu se scurtează al mării burzberzi
mănoșii. În istoria mai recentă, scrisă cu mai
aproape de acuratețe, se înșă „Calomniile” și
„Pau Secer” de Ion Lăcătușian. În schimb,
„Cora de vîntoare” de Al. Ivănescu abstracti-
veșază epocile istorice și literatura lui Radu
Theodoru, Mihail Diaconescu, Francisc Păcuraru,
Mircea Radu Iacoban, P. Sălcudeanu, A.D.
Măntănuș. Istoria recentă, văzută de un eșist
politic acut, e materia romanțelor lui Dumitru
Pănușescu. Istorie, contă și reportajele lui I. I.
Păcuraru și Pop Ștefan ca și „zebrul” lui Paul
Ereșec, Vasile Rebreanu, I.D. Sirbu, Paul Cor-
nel Cătic. Inșă istoria alterată prin document
și reformulată istoric nu e calea definitivă a
societății noastre de azi. Romanul a desco-
perit, ca D.R. Prodeș, „zebrul” marilor ro-
mânești, în „Vîntoarea rezală”, în „Făi”, re-
născut folclorică mîroșăria — în „Cama
mîroșăria”, de Stefan Bărbulescu, și anul
mănoșii și comunistilor mîroșăria țechie,
la Gheorghe Ștefan. Mîroșie constituie în
„Don Juan” și „mășina” lui N. Rebran. Un
folclor burzberz mistic și amoroș rad-ameri-
can e la prova înforțată a lui Fănuș Neanu:
„Văză burzberz”, „Zebrul a grăbit”, „Pierdut
în Balcania”, „Săpătoșii” al omului ar-
hitect mîroșăria e la Ștefan „Pau” mîroșăria „Pau
mîroșăria”. „Lăcătușian” mîroșăria a gîndu-
lui omului și în „zebrul” lui Vasile, „Lăcătușian”,
„Lăcătușian”, „Lăcătușian”. Cîț mîroșăria
critica literară, ea a venit prin inițiativa lui
Edgar Pănuș cu teoria protocronistă de unde a
remitat egalizarea între literatură și accepția
creativității independente. A rescrie istoria li-
teraturii române prin raport la datele ei reale,
istorice, e, în perspectiva critică de după 1965
sarcina de căpătîi. Cu George Măntănuș, emi-
nescent și biograful al perioadei „Junimii”,
cu Al. Oprea (care a redeschis multe cazuri),
cu M. Ungheșcu (biograful al lui Călinescu și
și al posterității lui Gheras), cu N. Mănolescu
(analist al romanului românesc), cu Pompiliu
Marcea (reprezentant, ca și N. Ciobanu și Dim.
Păcuraru, al unei linii „universitare”), cu E. Si-
mion (interesat în a fixa în tablouri literatura
în marș), cu Marian Pănuș (estetician și analist)
și cu C. Stănescu, spiritul reformulărilor fără
prejudiciate metode ori a dogmelor pare a lu-
ca laborios. Cea mai de seamă trăsătură a ge-
nerației exprimate esteticeste după 1965 acesta
este, în sfîrșit: simțul istoric național, din a
cărui retortă fieră și vîntoșe aduce comple-
mentaristă. A reformula estetic date ale tradi-
ției care nu s-au consumat pe deplin, a cultiva
folclorul arhăic, (probă a vechimii), a rescrie
istoria literaturii naționale redeschizind cazuri
și dosare clasice, a vedea în marile valori ale
literaturii române o „universalitate intrinsecă”,
iată un număr de precepte care alcătușesc un
durabil program. Tot ceea ce ar fi trebuit făcut
cu zece de ani înainte face acum această admi-
rabilă generație literară, una dintre cele mai
însemnate ale literaturii române: generația
1960, liberă să se dezvolte pe deplin după
1965, în acești aproape douăzeci de ani de re-
voluție lucidă.

Starea de demnitate

Urmare din pag. a 3-a

rășul Nicolae Ceaușescu, de a da țării o nouă
înălțare, o nouă viață, o nouă demnitate;
„Formarea omului nou, constructor conștinț
al celei mai drepte orînduirii sociale, consti-
tute cea mai mare și mai complexă sarcină,
cea mai nobilă răspundere îndatorirea revolu-
ționară de onoare a partidului nostru comu-
nist”. Nu există motiv mai întemeiat să-l mul-
țumim conducătorului țării acum, cu prilejul
aniversării zilei sale de naștere, și a peste
cincizeci de ani de activitate revoluționară,
decît faptul că a construit renăscerea demni-
tății naționale — starea de spirit a României
de astăzi — o mare faptă, aparținînd unui mare
om.

De-a pururi tinerete

E tînr fiul țării, entuziast în faptă,
sînt tineri în simțire toți fiii României;
spre viitor ales ei pașii ne îndreaptă
să veșnicim aici, în țara veșniciei.

Străjer la poarta țării, apărător de vatră,
el s-a-mbrăcat în zale de cînd s-a fost știut;
simbol al dăruirii, neobosit vredodată,
poporului e dascăl și gliei sacre scut.

S-au spus mereu poeme de adevăr brăzdate
despre al țării fiu cu inima cit țara,
dar nu-i de-ajuns vreo scrisă s-acopere
vredodată
tot facul inimii ce-o ars mereu ca para.

El vine din istorii cu doruri seculare
lăsat moștenire în gîo din ogradă,
să împlinescă legea, păstrîndu-ne sub soare,
să ne cîntăm tînhii în doină și-n baladă.

Gheorghe Dinică

Ctitorie

această-i tineretea noastră
centrul clar o cea ce-am zidit;
această-i veșnicia noastră
centrul clar al vrenii și-al puterii
visul care zboară mai departe
eroic și simbolic —
priviți, rosturile noastre
au trînicia zidului clădit
cu inima curată și brațul atlețit —
aceasta ne e ființa românească
zbor cutezător, curat;
priviți aceste arpi minunate
pe care le-a gîndit Conducătorul
alături de toții sub soarele înalt;
priviți și zările perfecte de sub timp
ele sînt chipul României noi
sensul pe care mergem
umăr la umăr în spirit de partid!

Gheorghe Daragiu

Intiul dintre noi

Bărbat călit în luptă, iubit de-ntr-o țară,
cutezător ne poartă spre marea împlinire,
pe drum deschis de August sub flămuri
spre-o viață demnă, nouă, în plină înflorire.

Cu inima fierbinte, ne e cirmaci de geniu,
iar glasul său fierbinte și crezurile-i mari
ne dau puteri gigante și-ncrezere deplină
cî din stejarii gliei vor crește alți stejari.

Cinstire lui prin vreme, conducător de seamă
crescut în demnitate pe vatra carpatină;
în el vedem viața și inima ce bate
în trup voinic de vînător, ca fruntea în lumină.

Așa îl știm cu toții: gîndire înțeleaptă,
ostăș al ne-nfricării cu palme trudoare
slujind viteaz poporul ce-n marș îl poartă
drapelul României spre vremea viitoare.

Ioan Costea

Inscripție

În piatra timpului, timpul a săpat
Numele și prenumele, care
Prăvălesc al României soare,
Pe-al României noastre viteaz bărbat.

Nicolae Ceaușescu va fi mereu,
Numele și prenumele acestui pămînt,
Nu poate să-l mai steargă nici-un vînt,
El este poporul, ești tu și sint eu.

În piatra Munților Carpați din piept,
A fost sculptată al României hartă,
Nimic nu poate să se mai împartă,
Ceaușescu veghează și veșnic e drept.

Uitați-vă, oameni, la el și fiți,
Apărătorii timpului din zăre,
Cu el în frunte semănăm erica soare,
De vreți fericirea, mereu să-l iubiți.

Eu știu că viața v-ați da oricînd,
Pentru-al pămîntului românesc fiu,
Ce este drumul românesc știu,
E Ceaușescu în orice gînd.

Sînt multe ape de ogîndit
Și el pe toate le ogîndește,
Bobul de soare doar prin El crește,
Doar prin El trecem prin infinit.

În piatra timpului din inima mea,
Din inima acestui pămînt bogat
Săpat e numele Marelui Bărbat,
Pe cerul românesc, El e veșnic o stea.

Ion Văduva-Ponaru

Urare

Acest bărbat cu pas neobosit
îndem, ce-n trup ne e puterea
scintilelor de vîie din cugetul deschis
ca un copac el sînt din rădăcini cu vrea

Cu sufletul un Nume El ne-a arcut,
cum arcuiești pe boltă atitea curcubeie,
și-a suferit de patimă — furtuni de biruit
cum suferura strămoșii de Patrie-n idee.

El e privirea cea Mare peste țară
o clipă în cumpănă eu nu a stat;
și, din neodihna lui, un Neam s-a îndat
columna de lumină vatra înconjoară...

Ani mulți, în sănătate, pe drumul de victorii
Celui ce-l închină pentru triumful Păcii,
Celui ce-l pentru oameni e dreptă măsură,
Celui ce-i cu țara cu întreaga-i făptură.

George Corobea

El este

El este omul de omenie
făru trup și sint istoria
miinile lui sînt istoria
neamului
fruntea lizeile introienite de rod
curcubeul celor trei culori

el este omul de veghe
copilului în somn
al brietilor de Carpați și Dunăre
venind de la străbuni victorie
faptă de Ștefan cel Mare, Mihail Viteazul,
cîntec de leagăn țărânelui la coasă

el este grădina cu meri și cireși
bolta de viță din fața casei
de-aceo din Stomicești, din casa copilăriei,
el este gîndirea unui neam
de decedali, de roată o oclanilor
și iată-l mai marele bărbat al țării
timpului meu stejar în luptă —

el este coloana înfinită a lui Brîncuși
orice cuvînt al lui e dragoste de glie
popor, în jurul lui să ne unim, să-i fim soldați
la înregirea păcii pe planetă —
cirmaci destoinic, și brav ne este fiul
acestor vremuri comuniste și el se cheamă
românește Nicolae, și el se cheamă Ceaușescu,
pentru România, pămînt de glorie și de dor!..

Ion Machidon

PROBLEMA DE LIMBAJ

Sonetele volumului de debut al lui Neculai Chirica...

Avind acoperire in trairea si gindul poetului, in lucratura...

Statiilor dramatice nu le e, totusi, prielnică forma fixă...

Dezvăluind portretul unui poet format, cu un univers inechegat...

Alexandru Condeescu '71 Neculai Chirica: "Simfonie in albastru", Editura "Cartea Românească" 1983.

REVISTA REVISTELOR

"Manuscriptum", nr. 4 (53), 1983

Desi pe deplin statornică față de tiparele in virtutea cărora...

Paul Dugneanu In limba germană din poezie nihiliste: traducerii și poezii...

A.S. Cronicar

CRONICA LITERARA

AUREL MIHALE: «Pământ, pământ...»

este un erou antietic, iar Pământ, pământ... o carte care respiră...

ganizației de partid locale, vine însă un șoc imprevizibil...

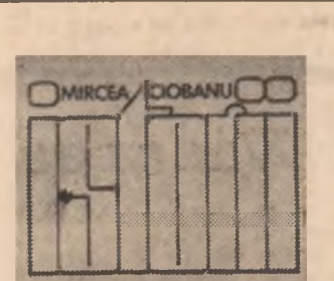
CEZAR IVĂNESCU: «Doina»

„aduna-or”, conceptualistica abstruză și ocultă, (Karma, nirvana, Numărul de Aur, Hiperborea, Minotaurel)...

un arhaism inițial, o lirică a substratului atestat, (poetul stă, istoricește, după dacismul lui Ion Gheorghe)...

MIRCEA CIOBANU: «Istoriei (IV)»

scriitor, înțelesă ca poezia personală și scriitura, ar conecta semnificatiile (cărții) și la rindul ei...

estetică, față de afirmațiile brutale și irevocabile, față de suficiența increderii în sine și a certitudinilor personale...

BREVIAR

„ODA PATRIEII”. O foarte semnificativă antologie poezică este aceea intitulată „Oda patriei”...

Vlad sau Gh. Mincă. Admirabile sînt poemele tropotoare ale lui Constantin Lănuțanu...

28 IANUARIE 1984

A.S. Cronicar

aurel Mihaile nu are superstiția că temele majore au compromis proza românească...

al pronunțată în „Doina” (Ed. Cartea Românească, 1983), de Cezar Ivănescu...

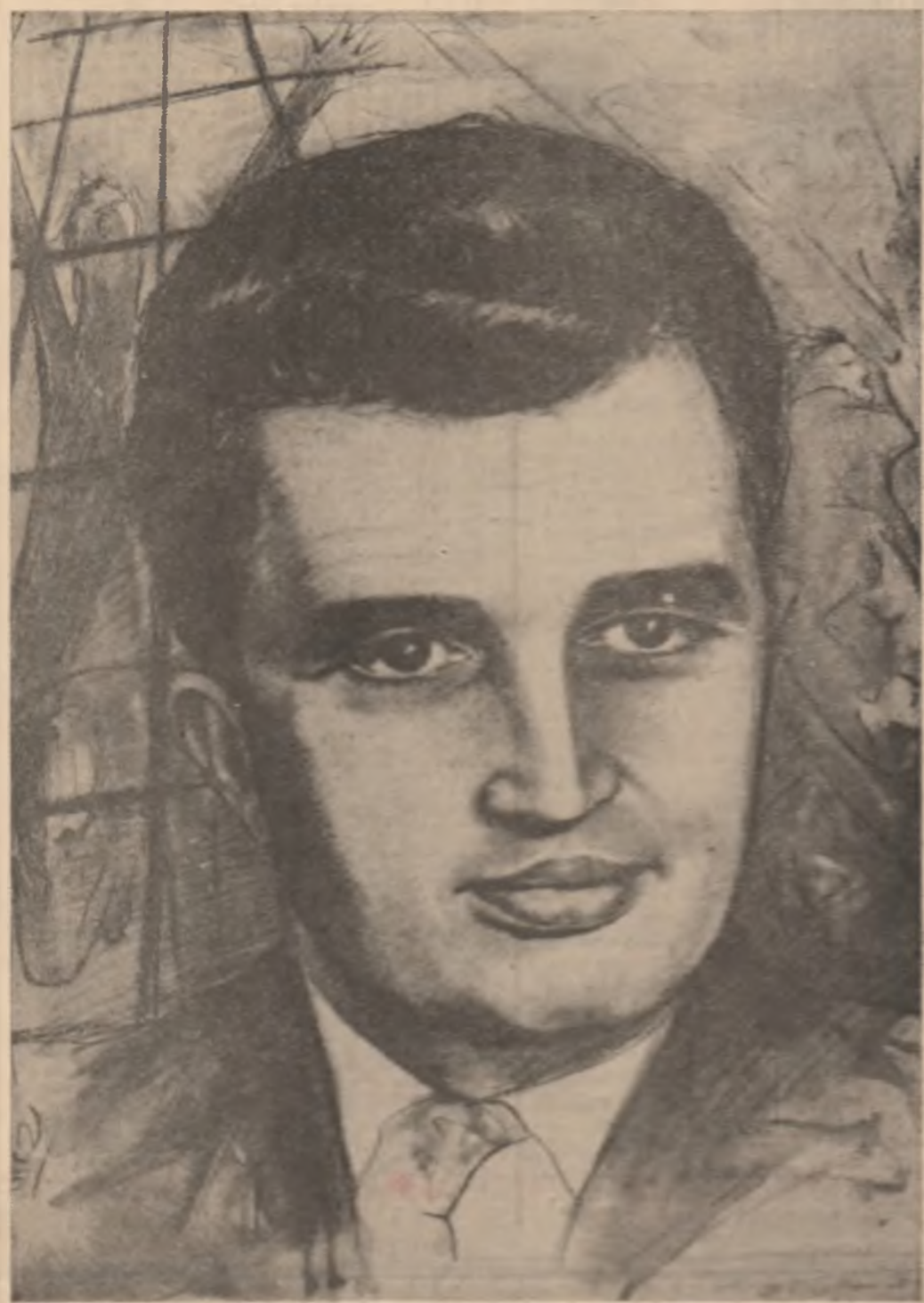
adar nu binomul învins-învingător cu toate multiplele lui ipostaze formează centrul de greutate...

premiată vădnd semne bine definite de talent. Sint, de altfel, printre ei nume cu circulație relativă în literatura tină...

28 IANUARIE 1984

CEAUȘESCU-ROMANIA

O identitate pentru conștiința planetei

Tovarășul Nicolae Ceaușescu - portret de Al. Tassilo (Paris)

ROMÂNIEI ȘI CÎRMACIULUI ÎNTELEPT

poem de hayashi katsumi

- JAPONIA -

România, țară între cele mai frumoase
și rodnice,
Binecuvîntată să fii, pururea, de plai
lumii,
fertile,
de ochii oamenilor de bine,
O, țară roditoare cu minade de bogăți,
Binecuvîntată să fii de lumina soarelui,
de aerul cu parfumul îmbătător
plin de cîntece de păsări, de arbori
cîmbești.
Dar, mai întii, o țară vie, cu viață ardentă,
și mai ales oamenii, oamenii care își
doresc
fericirea, liniștea,
își iubesc minunatul pămînt,
minunatele anotimpuri care vin și se duc,
anii lor minunați care trec
unul după altul, în veac.
De ce România ?
Pentru a trimite veșniciei, răspund,
amintirea binecuvîntată a vieții
pe Planeta Pămînt.
Pentru oamenii care biruie totul
cu gîndul la speranțele de mai bine.
Pentru forțele oțelite și pentru durată-n
istorie,
de milioane de ani și mai bine
de viață neserisă
și de două mii și ceva de ani
de hrisoave.
Pentru florile unei culturi fără seamăn,
pentru cei înțelepți și viteji ;
Apărătorii Patriei.
Pentru daci și romani, pentru pace,
Pentru Cîrmaciul ei înțelept
Veșnic tinăr.
De aceea, răspund, România ne farmecă
sufletul.

Moica noastră, Pămînt Roditor,
care nu poate fi al unui singur popor,
ci al tuturor, toate la fel,
egale și drepte ;
lăță de ce România !
Pentru respect între oameni lumii,
Imparțiva dispuneri și a opresiunii,
ca să trăim în armonie și pace,
Imparțiva războaielor și a ulei ce mai zace
în om,
pentru înțelegerea, prietenia și bine
universal,
pentru gînd ideal.
Și încă de ce România ?
Pentru fericirea românilor
Astăzi uniți, veșnic pașnici,
pentru Corpații lor încoronati de milenii,
impedabili țară ferice cu riul argintate
pe văi,
pe văi înfrumusețate, cu oamenii și mai diși
și-nțelepți.
Pentru colinele băntăne, fermecătoare
podgorii,
pentru moldovenii, linicii moldoveni,
pentru întinsa, larga, Cîmpie a Dunării,
vitala cîmpie, bogată, cu valahii curajoși.
Sporind puterea țării cu Cîrmaciul în
frunte,
Unii într-unul singur :
România.
Să binecuvîntăm, deci, tricolorul acestei
1981,
să binecuvîntăm, cu dragoste, și-n vezi,
poporul carpatin, român,
în vezi și nepărăchit, veșnic.

În românește de
B. Mihai

afirmăm, cu legitimă satisfacție și
mîndrie, că România e cunoscută, azi,
pe toate meridianele lumii, că are prietenii
de la un capăt la celălalt al pămîntului.
Un glas pătrunzător și vibrant, un
glas ferm, hotărît și cutezător, glasul cel mai
asurzător al patriei noastre socialiste, glasul
președintelui Nicolae Ceaușescu a dus pretutindeni
mesajul de prietenie și pace al poporului român.
Doctrina politică și acțiunea tovarășului Nicolae
Ceaușescu sintetizează tot ce e fost mai bun
în moștenirea unor mari înaintași, ridicînd pe
o treaptă fără precedent prezenta României în
arena mondială, dînd o strălucire fără seamăn
numelui țării noastre. Pe platourile Americii
Latine sau în străvechile centre de civilizație
ale Asiei, în marile metropole din America și
Europă sau în poalele state africane, președintele
Ceaușescu este cunoscut drept un lider
dintre cei mai activi militanți pentru realizarea
dezarmării, pentru o nouă ordine economică
internțională, pentru echitate și dreptate.
Simbol al prieteniei și solidarității, emblema a
speranței și a liniștii planetare, numele
președintelui României socialiste a intrat în
conștiința opiniei publice mondiale însoțit de aura
luminoasă a strălucitei sale personalități. Rostit
cu tot mai mult respect și recunoștință, acamat
pretutindeni pentru ideea de bine și fericire cu
care se identifică, el este, în belșug și
corespunzător lumii de astăzi, un țărîm de soare,
o garanție pentru împlinirea rostului omului.
Lăță în cele ce urmează, sublinierile făcute,
de-a lungul anilor, de cîteva nume de prestigiu
ale vieții culturale și artistice din lumea
intelectuală, atunci cînd, cu respect și admirație, s-au
referit la activitatea și opera președintelui
României, tovarășului Nicolae Ceaușescu, lăță ce
sounded, în acest sens, prof. Francis Dessart,
membru în comitetul de conducere și în Marele
Consiliu al Institutului de Relații Diplomatice
din Bruxelles, cu ocazia conferinței tovarășului
Nicolae Ceaușescu, la 11 mai 1983, a „Diplomei
de onoare” și „Premiului Internațional al Relațiilor
Diplomatice” pe anul 1982. Domniule
președinte, politica dumneavoastră consecventă,
devotamentul neobosit pentru idealul absolut de
pace și fraternitate intrinsec, incontestabil,
asentimentul generației mele care, avînd fericirea
de a nu fi cunoscut al doilea război mondial,
nu doare ca un nou exilium distructiv
și se abată asupra Europei și lumii întregi,
simplarea a făcut ca într-una din numeroasele
lecturi consacrate țării și operii dumneavoastră
să fiu și-mi revină, în mod deosebit, atenția.
Alți scriitori, domniule președinte, din țara noastră,
O țară plină de speranță : „Știu că lumea de
mîine pentru care am luptat și luptăm și
acum — va fi lumina a cărei călătorie
națională, o lume a prieteniei și colaborării
fraterneli între popoare. Nimic nu poate împiedica
realizarea acestei aspirații a umanității”. Cînd
dovădită este și că de frumusețe este această
speranță. Încercăm în acest ideal, să promovăm
o nouă ordine economică internațională, să
asigurăm echitatea și solidaritatea omului.
Și domniule Ceaușescu, din strălucirea în
lumină de dumneavoastră, domniule președinte,
„România a acționat și continuă să acționeze
ca țară bună pentru împlinirea aspirațiilor
europene”. Acest umanism care se dezvoltă
prin acțiune, rădăcina și opera președintelui
României de azi (și are rădăcinile în profundele
istorii naționale române care a dat naștere
altor scriitori, poezi, muzicieni și filosofi
asemănători civilizației europene. Fiu al acestei
nașterii domniule președinte Nicolae Ceaușescu
— dumneavoastră intrinsec și aspirațiile și de
vitalitate.

„Acum, salutată, este tot în lume, cu
profund interes și admirație a unora dintre
operele teoretice ale președintelui Nicolae
Ceaușescu, a deosebită contemporaneității poeziei
care lățăzează unii sistem filosofic concept
și concret, oferind soluții practice, dînd, în
permanență, dimensiuni planetare fiecărui răsărit
sau acțiune politică. Lăță ce sună, în acest
sens, Wang Ziyi, director adjunct al direcției
tranzacțiilor din R. P. Chineză, cu ocazia
prezentării la Beijing, în anul 1982, a
de-al doilea volum din ciclul „Ceaușescu —
Opere Alese”, anăruit în Editura Poporului, prin
cipala editură politică din R. P. Chineză : „Noi,
poporul chinez, sintem înușfieriți de dezvoltarea
ascendentă, neînteruptă și clootitoare ce caracterizează
construcția socialistă în România. În
cerșam un sentiment de deosebită căldură cînd
cîm, învățînd cu nesat, în acest ciclu de opere
alese, bilanțul sistematic făcut de tovarășul
Nicolae Ceaușescu asupra experienței istorice a
P.C.R., Apariția în limba chineză a operelor
alese ale tovarășului Nicolae Ceaușescu este
sărbătoare de masele largi de cititori chinezi, care
dărează cu ardere să poată cunoaște în profunzime
și învăța din realizările și experiența istorică
a României în revoluția și construcția
socialistă. Apariția acestui ciclu de opere alese
va ajuta considerabil la desfășurarea activității
lor”. În Argentina, la 25 ianuarie 1983, cu
ocazia anarării volumului „Ceaușescu și
— Democratizarea relațiilor internaționale” în
Ed. Rueda, editorul Enrique Rueda, publicist
argentinian de prestigiu, adresa un mesaj
președintelui României în care omagia activitatea
tovarășului Nicolae Ceaușescu depusă în sensul
apropierii între oameni și popoare, apropiere
concepșută ca un pas esențial în strategia mondială
a păcii. „Numele președintelui României,
Nicolae Ceaușescu, revine des, în aceste zile,
în paginile presei internaționale — afirmă editorul
Enrique Rueda, în introducerea lucrării. Este
un fapt că România, alături de puțin cunoscută
în restul lumii, s-a afirmat în perioada
postbelică pe arena mondială tocmai datorită lui
Ceaușescu. Într-un rîstimp scurt, el a dobîndit
renumele unei personalități cu vedere cutezătoare,
novatoare, al unui om politic care trece
cu ușurință peste dogme, peste judecări prestabilite
și care, manifestînd un remarcabil simț
politic, dă de o parte, curajos, aspectele minore,
necesitare, ajungînd direct în miezul problemelor.
De multe ori, în gîndirea și acțiunea sa
politică apar elemente la prima vedere surprinzătoare,
dar care se dovedesc după aceea că
reflectă întru totul, cerințele realității, ale vieții
sociale și politice. Impresia pe care și-o face
observatorul din afară este aceea a unui om
cărui îi repugnă sentințele definitive, concluziile
apriorice, rezolvările de tipul „totul sau
nimic”, un om care nu o dată răstoarnă radical
datele problemelor, prezentînd că și soluții
originale, neabătute, practice de lesire chiar
și din situații care apar de nezoalvat. Aceste
trăsături sînt atribuibile lăță ale unui om
politic lucid, clarvăzător, ale unui contemporan
conștient de răspunderea ce-i revine ca om de
stat, pentru soluționarea problemelor ce frămîntă
lumea, viața politică a zilelor noastre”.

În același sens, al recunoașterii prestigiuului
mondial al președintelui României, în contextul
subînținerii actualității unei poziții de apărare a

Independenței naționale în concertul general al
popoarelor unite prin idealul comun al luptei
pentru pace, pentru folosirea energiilor creatoare
în folosul proșperității speciei umane, exprima
și prof. Aurelio Fecet, Președintele Clubului
de la Roma care spune : „Rolul și misiunea
României sînt de mare importanță, foarte lăudabile
și cu deosebite efecte practice pentru a
face ca lumea să înțeleagă consecințele grave
pe care le are cursa înarmărilor. Dăm în acest
sens o înaltă apreciere ideii exprimate de
președintele Nicolae Ceaușescu și anume că
momentului actual al presiunilor forței — fie ea
militară sau economică — noi trebuie să-i
răspundem prin formarea unui om nou, cu o înaltă
conștiință politică și morală, un om nou sub
toate aspectele într-o lume nouă. România,
astăzi, este în fruntea acestei extraordinare
tentative de a arăta oamenilor că riscă să nu
mai fie oameni ci numai niște mașini de a
produce, niște roboți, consumatori, oameni care
doreșc viața masinală, dacă nu înțeleg că
dincolo de bunăstarea materială se află problemele
de conștiință, problemele lumii în care trăim.
Fără a fi înțeles, oamenii trebuie să-și pună,
în conștiință, problemele oamenilor. Președintele
României avea foarte multă dreptate afirmînd
că știința trebuie concepută la dimensiunea
oamenilor, știința trebuie umanizată pentru
a fi cu adevărat benefică. Prin aceasta, mesajul
președintelui Ceaușescu este nu numai o
expresie a elevației morale, ci și un îndemn la
acțiune concretă în sensul umanist, idee la care
subscriu integral”.

Un alt mare om de știință al lumii
contemporane prof. A. P. Prohorov, laureat al
Premiului Nobel, director al Institutului de fizică
al Academiei de științe a U.R.S.S., sublinia
actualitatea poziției Românești, a inițiativei
președintelui Nicolae Ceaușescu de a crea, la București,
în cadrul Simpozionului internațional „Oamenii
de știință și pace”, septembrie 1981, a

„În acest ultim sfert de secol, cupola
orizontului universal a fost zguduită de o
curajoasă și nemaiauzită voce în lumea
tranzacțiilor și a convențiilor. Un om care nu
aparține grupului celor cinci mari a oferit
bolnavei noastre epoci rețeta salvatoare. A găsit
selecția de aur. A înălțat odată pentru
totdeauna politica vorbelor goale și a redat
cuvintelor aflate în circulație sensul lor
original, îndepărînd asperitățile conflictuale.
Această metodă de a cultiva numai prietenia
și nu zădărnici căutări de descoperire
esențiale românească. Ea poartă numele de
Nicolae Ceaușescu, ea poartă numele de
România... Numele lui Nicolae Ceaușescu încă
de pe vremea cînd era copil a început să
strălucască pe firmamentul politic al țării
sale. Născut în lipsiri, într-o epocă în care
lumea chinată de nedreptate, acel copil
nefericit, cu mintea mereu trează și cu creș
pătimă, a lăsat la răscrucea istoriei, gata de
lăță, hățării pentru orice fel de sărăcie. Cred
că unii dintre cei care au spus că „nu
a venit pe lume ca să-și ocupe locul pe
care-l merita. Fără istoria României l-ar fi
așteptat să crească”.

Melencios Ludemis

„Președintele Nicolae Ceaușescu intruchimă
pează în mod strălucit voința poporului
român de a-și călădi o viață nouă, voința sa
de pace și colaborare. Trebuie să remarcăm
din nou, așa cum am făcut-o și în prima mea
carte, că pentru Omul Ceaușescu nimic din
ceea ce este uman nu-i este străin. Acest
umanism ardeat al unui comunism și revoluționar
de la vîrstă (tragică îmi apare din ce în ce
mai mult ca un semn al unei noi epoci în
raporturile dintre state și oameni de concepții
politice și ideologice diferite. Lăță de ce
omul care se află în fruntea României este
alături de iubii, de stimat, de ales și de
urmat de înțregul său popor; lăță de ce
prestigiul său internațional este acela al
unui mare om politic al epocii. Există
momente istorice cînd popoarele dărează
și se încorporează, ca într-un simbol,
în personalitatea și opera unui om. O
asemenea personalitate și un asemenea om
este pentru România de azi președintele
Nicolae Ceaușescu”.

Michel Hamelet

primului mare cadru internațional de
discuție asupra rolului omului de știință în
lumea contemporană, a responsabilității
ce-i revine față de viitorul omenirii. „Or,
aceasta se poate produce numai în
condițiile în care, așa cum sublinia
pe drept cuvînt președintele Ceaușescu,
oamenii de știință se întezărează într-un
front comun, în lupta pe care o dăruim
unite pentru o lume mai bună, o lume în
care oamenii să se bucure în liniște de
munca și realizările lor... Sintem foarte
mulți — și aceasta s-a dovedit în cadrul
simpozionului de la București — cei care
credem că războiul, în condițiile
actuale este nu numai ceva grav, ci și un
lucru catastrofal, care pune în primejdie
direct și ireversibil civilizația întregii
omeniri și fundamentul este de a împiedica
un asemenea conflict, de a lupta pentru
interzicerea armelor nucleare, pentru
folosirea științei în slujba binelui
oamenilor”.

Contemporaneitatea apreciază în mod
unanim extensia deosebită a orizontului de
gîndire și preocupări a președintelui
României, modul în care cu fermitate și
curaj a știut să se impună, în fața
istoriei, ca un exponent dirz și neînfricat
al voinței de libertate, independență și
suveranitate națională, numele Nicolae
Ceaușescu fiind sinonim cu ideea de
unitate națională în jurul partidului, idee
subînținerii și de Sir Harold Wilson,
fost prim-ministru al Marii Britanii,
cu ocazia ceremoniei lansării oficiale la
Londra a volumului „Nicolae Ceaușescu
— constructorul României moderne — om
de stat de talie internațională”.

„Unii dintre noi, printre care mă număr și eu
— sublinia Sir Harold Wilson — au avut
ocazia să-l întezărească pe președintele
Nicolae Ceaușescu și să-l aprecieze
ampla sa viziune și strălucirea
gîndirii sale politice. Îmi reamintesc cu
plăcere de întîlnirea și convorbirile pe
care le-am avut la București, în cadrul
cărora mi-am dat seama de autoritatea sa
de om politic de talie internațională. M-a
impresionat modul în care președintele
Nicolae Ceaușescu a reușit să con-

ține neabătut menținerea unei națiuni
unite și de sine-stătătoare, care a rămas
neclintită, desi s-a aflat la răscruce în
anumite momente ale istoriei și care și-a
păstrat integritatea și identitatea
națională. Titlul cărții „Constructorul
României moderne — om de stat de talie
internațională” este de deplin justificat.
Sub conducerea și impulsul său,
națiunea română a continuat să se
dezvolte și să se întezărească într-un
spirit unitar și constructiv, exprimînd
un glas distinct pe arena internațională
și militînd pentru o lume mai sigură și
mai dreaptă. Am spus „lume”, pentru că
atît în realizările României, cît și în
propunerile constructive și realiste
făcute de România lumii întregi, se poate
vedea un apel adresat țării și, în același
timp, un exemplu de felul în care o țară
mică poate să ofere propuneri
vitalitate pentru pacea și colaborarea
internațională, precum și pentru
bunăstarea propriului popor”.

Iată, în continuare, opiniile exprimate
de redactorul șef al editurii indiene
„International Reporter”, Raj Baldev,
care, la rîndul său, evidențiază în mod
convincător faptul că astăzi, în lume,
numele Ceaușescu-România, simbolizează
un tot unitar, privit cu profund respect și
admirație. „Impresionat de gîndirea
creatoare a președintelui Nicolae
Ceaușescu atît în domeniul problemelor
vieții interne, domeniul în care România,
desi o țară mică, a făcut progrese
urase, cît și pe plan internațional,
unde România joacă în permanență un rol
vital în promovarea păcii și
destindării în lume, m-am decis să
asigur apariția acestui volum. Perioada
de cînd președintele Ceaușescu se află în
fruntea Partidului Comunist Român și
Republicii Socialiste România se înscrie în
istoria poporului român ca cea mai
dinamică și mai rodnică etapă a
dezvoltării sale social-economice. Președintele
Nicolae Ceaușescu nu numai că și-a
dedicat întreaga sa capacitate și energie
dezvoltării socialiste a României în toate
sfeerile vieții sociale și economice, ci, în
același timp, s-a dovedit a fi o
personalitate capabilă să ofere lumii un
sistem de gîndire și acțiune pe
deplin original, în scopul rezolvării
problemei de pace și dezvoltării
corespunzătoare pentru rezolvarea
problemei ce confruntă în prezent
omenirea”.

Printre multiplele distincții ale unor
organizații și institutelor cu caracter
internațional, de mare prestigiu,
oferite președintelui român, tovarășului
Nicolae Ceaușescu, în semn de omagiu
pentru poziția luată în privința
rezolvării unora dintre marile probleme
contemporane — prin și exclusiv — pe
calea negocierii la masa tratativelor,
prevenind-se astfel conflictele
născute, se numără și cele oferite de
Academia SIMBA din Italia. Profesorul
universitar Alberto Rea, vicepreședinte al
acestei academii, declara în acest sens :
„Am urmat cu mult interes realizările
țării dumneavoastră pe plan intern și în
viața internațională. Personalitatea
președintelui Nicolae Ceaușescu se
bucură de o largă considerare și
prejuri în întreaga lume, viziunea sa,
concepția și inițiativele sale au o
deosebită importanță pe plan
internațional, fapt subliniat și de
presa din țările. Atenția acordată și de
presa occidentală, interesul față de
soluțiile pe care președintele Nicolae
Ceaușescu le propune pentru
dezvoltarea țării și pentru problemele
care confruntă omenirea, colectivitatea
internațională, relevă audiența
dobîndită de eforturile sale pentru
progres, pentru pace și dezarmare.
Președintele Ceaușescu este o
personalitate mondială atît în lumina
ideilor sale, cît și a acțiunilor
sale practice, reprezentînd un punct
de convergență pentru toate
forțele care luptă pentru pace.
Ceea ce constituie un lucru foarte
important, deoarece chemarea sa,
ideile sale sînt limpezi și convinșătoare,
pot intra adevînzarea imediată a
oamenilor de pretutindeni”.

Ceea ce au subliniat adeseori
numeroși oameni politici, este
deosebită încredere pe care
președintele Ceaușescu o investește
în posibilitatea culturii de a
îndeplini un minunat rol de
mesajier al păcii între toate
popoarele lumii, oamenilor
de cultură revenind să se facă
primii interpreți ai voinței de
pace a neamurilor lor, schimbul
de valori culturale, fiind un pas
spre cunoașterea reciprocă. Este
ceea ce sublinia Pierluigi Vagliani,
șeful Diviziei pentru problemele
tineretului din cadrul U.N.E.S.C.O. :
„Apreciez în mod cu totul
deosebit ideea președintelui
Ceaușescu asupra rolului de
ambasador al păcii pe care
trebuie să-l aibă cultura. Și mi se
pare evident că, prin cunoașterea
celor mai importante valori ale
lor, popoarele din întreaga
lume se vor înțelege reciproc,
vor putea mai ușor trece de
barierele de ordin cultural,
politic, lingvistic, religios etc.,
care le pot separa. Iar această
încredere în cultură este legată,
în viziunea românească, de
cărui îi dăm o deosebită
apreciere — de rolul tinerei
generații chemate să fie prima
care acționeze și să beneficieze
de roadele unei lumi a păcii.
Acum, cînd miliarde de dolari
se scurg pentru înarmări
urase, încrederea în cultura
cuprinsă de descrierea forței
de distrugere, actualitatea
acestei concepții trebuie pusă
în mod clar în evidență”.

Iată tot atitea argumente,
reunite într-o uniță expresie
a unanimiei aprecieri, pentru
care numele președintelui
României este roștit astăzi cu
profund respect în întreaga
lume. Iată de ce președintele
Ceaușescu este o personalitate
mondială atît în lumina
ideilor sale, cît și a acțiunilor
sale practice, reprezentînd un
punct de convergență pentru
toate forțele care luptă pentru
pace. Ceea ce constituie un lucru
foarte important, deoarece
chemarea sa, ideile sale sînt
limpezi și convinșătoare, pot
intra adevînzarea imediată a
oamenilor de pretutindeni”.

La mulți ani pentru binele și
prosperitatea României, pentru
afirmarea ei consecventă, în
libertate și demnitate, în
prosperitate și dezvoltare
multilaterală, într-o lume
care să fie cea pentru care
militează consecvent
președintele Nicolae Ceaușescu —
o lume de pace și prietenie,

Cristian Uteanu

Luceafărul

Revistă editată de
UNIUNEA SCRITORILOR
din REPUBLICA SOCIALISTĂ
ROMÂNIA

Redactor șef :
Nicolae Don Frontelată,
Mihai Ungheanu (redactor șef
adjunct)

REDACȚIA : București, Piața Științei nr. 1, tel. 17 32 00
ADMINISTRAȚIA : Calea Victoriei nr. 115, tel. 50 14 95
Tiparul executat la :
COMBINATUL POLIGRAFIC
CASA ȘTIINȚII